

Svajonų
ROMANAI

VESTUVIŲ VARTY
2
PRIE KOMO

JENNIFER
FAYE

IŠTEKĖTI DU KARTUS

Knygute.lt

Jennifer Faye

IŠTEKĖTI DU KARTUS

Dviejų knygų serija

***"Vestuvių varpai
prie Komo"***

Antra knyga

Versta iš Jennifer Faye,
Falling for Her Convenient Groom, 2021
© Jennifer Faye, 2021

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo.

Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

Ana Gorbatova, dizainas, 2023

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2023

© Sondra Vekvert, vertimas iš anglų kalbos, 2022

ISBN 978-609-03-0873-8

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2023

Prologas

Verona, Italija

Ji viskam vadovavo.

Tačiau tai ne jos siekiamybė. Galėtų būti ir paprasta darbuotoja.

Karla Falko sėdėjo generalinės direktorės kėdėje ir buvo metas pasirašyti „Falko Fresko“ restoranų imperijos darbo užmokesčio fondo dokumentus. Ji nuleido akis ir pažvelgė į popierių, mėgindama įsitikinti, kad nurodytos didelės pinigų sumos teisingos.

Plačiai atsivėrė kabineto durys. Pakėlusį žvilgsnį į viršų išvydo įeinantį susiraukusį tėtį. Kaip vyras, per pastaruosius metus patyręs du širdies smūgius, kai nuo antrojo nepraėjusios nė dvi savaitės, neatrodė ligotas. Tiesą sakant, labiau priminė kautis nusiteikusį bulių su iššnervių besiveržiančiais garais.

Jo čia neturėtų būti. Tėčiui derėtų likti namie ir laikytis gydytojo nurodymų gulėti lovoje, lengvai pasimankštinti ir sveikai maitintis. Jam reikėtų ilsėtis, o ne jaudintis dėl šeimos verslo. Dabar tai jos darbas.

– Kaip tu galėjai? – jo balsas aidėjo per visą

didžiulį kabinetą.

Ji atsistojo ir nužingsniavo prie durų. Karla pastebėjo savo padėjėjos Rozos nustebusį žvilgsnį ir šiai nusišypsojo prieš uždarydama duris tam, kad galėtų su tėčiu pasišnekėti akis į akį. Visai nenorėjo, kad šį pokalbį girdėtų visi likę biuro darbuotojai. Karla atsisuko į tėtį.

- Spėju, sužinojai, kad sustabdžiau mūsų įmonės plėtrą į Siciliją.

- Taip! Kalbėjomės apie tai. Juk sakiau, kad noriu ten statyti.

- Peržiūrėjusi finansus ir pasitarusi su įmonės skyrių vadovais tam nepritariu. Turime susitelkti ties turimu nekilnojamuoju turtu. Dauguma objektų yra seni ir jiems reikia remonto.

Tėčio veidas išraudo iš įniršio ir jis nepajėgė pratarti nė žodžio. Karla žinojo, kad tėtis sprendimui nepritars, tačiau tikėjosi, jog praeis šiek tiek daugiau laiko prieš sužinant naujieną. Po teisybei, ji iš paskutiniųjų stengėsi šią žinią nusišlėpti, tačiau, regis, kažkas iš įmonės darbuotojų ją nutekino. Ir kodėl jos tai nė kiek nestebino?

Karla paėjo į šoną ir mostelėjo į vieną iš dviejų juodų odinių fotelių, stovinčių šalia stalo.

- Prisėsk.

Tėtis kurį laiką tylėjo. Apėjęs stalą iš kitos

pusės, prisėdo.

- Manau, pats laikas man būtų čia įsitaisyti patogiau.

- Tėti, ką darai?

- Dar kartą perimu generalinio direktoriaus pareigas. Tavo paslaugos čia daugiau nereikalingos.

Ji pravėrė burną mėgindama suvokti, kas čia ką tik įvyko.

- Tu mane atleidi?

Tėčio akyse plykstelėjo pyktis.

- Duodu tau laiko susitelkti tiek savo gyvenimu.

- Ne. Tai ir yra mano gyvenimas. O tau reikia susikurti savąjį. Turėtum būti namie ir ilsėtis.

- Pailsėjau. Nieko daugiau ir nedarau. Užteks.

Tėtis poilsį suprato kitaip nei ji. Jis kiekvieną dieną pasirodydavo kabinete tam, kad galėtų Karlą stebėti ir užginčyti jos sprendimus. Jei ji nesusiims ir ko nors greitu metu nepakeis, praras sau pavaldžių darbuotojų pagarbą. Neteks turimos generalinės direktorės įtakos, o tėčio mylima įmonė ims skęsti.

Ir kaskart apsilankęs kabinete tėtis imdavosi ką nors spręsti. Šiuo metu jam šito reikėjo mažiausiai. Dabar būtina rūpintis šlubuojančia

sveikata ir visais įmanomais būdais stiprinti kūną.

Karla svarstė, kokią išeitį būtų galima sugalvoti. Žinojo didžiausią tėčio troškimą – kad ji ištekėtų. Ir ši mintis pastaruoju metu nuolat sukosi jos galvoje. Galbūt jai reikėtų ištekėti iš išskaičiavimo.

– Ką pasakytum, jei pasiūlyčiau susitarti? – žinojo, kaip tėčiui patiko sudaryti sutartis – kuo daugiau pastatyta ant kortos, tuo labiau tai jį jaudino.

Jis sekundei nutilo mėgindamas suvokti ir įprastu balsu paklausė:

– Ką susitarti?

– Kas jei sutiksiu ištekėti?

Tėčio akyse įsižiebė smalsumo ugnelė.

– Sakyčiau, būtų pats laikas. Kas jis? Fernandas, su kuriuo anądien vakarieniavai? – pasikasė smakrą. – O gal tavo akį patraukė Eduardas?

– Mėgini užbėgti įvykiams už akių, – tėtis už kabliuko užkibo. Dabar beliko jį toliau vedžioti už nosies.

Jis šiek tiek prisimerkė.

– Pažįstu šį žvilgsnį. Kažką sugalvojai.

– Tiesiog esu gera verslininkė.

Jis sumurmėjo.

- Palik verslo reikalus man. Dabar turi kuo rūpintis.

- O, taip, vestuvės. Ką esi pasiruošęs paaukoti dėl mano santuokos?

- Paaukoti? - nustebęs tėčio balsas nuaidėjo aplink ir atsimušė į aukštas sienas, vitrininius langus nuo grindų iki lubų ir keletą spalvotų paveikslų, vaizduojančių itališką kasdienybę. - Ko nori mainais?

- Kad perleistum įmonę į mano rankas koikiems... - ji bandė sugalvoti tinkamą laiko tarpą, - metams.

Tėtis sustingo. Nė nemirksėjo. Tiesiog stebėjosi į ją. Karla per daug gerai jį pažinojo ir jautė, kad šiuo metu jo galvoje dėliojosi mintys. Tėtis mąstė, kaip viską pasukti sau tinkamiausia linkme ir gauti visa, ko troško. Tačiau šito nebus. Ne šį kartą.

Jis papurtė galvą.

- Ne metus. Mėnesį.

Karla susiėmė už klubų. Ji moka būti užsispyrusi ne mažiau nei tėtis.

- Mėnesio neužtektų net šiame kabinete esantiems baldams perstatyti.

Jo žili antakiai pakilo aukštyn.

- Ketini perstatyti baldus? Bet man šiame kabinetė viskas patinka...

- Ne, - atsiduso. - Tai tik posakis. Ir puikiai žinai, apie ką aš. Man reikia daugiau nei mėnesio. O tau - daugiau laiko sveikti.

Tėtis papurtė galvą.

- Kai ištekėsi, turėsi daug laiko skirti vyrui. Neleisti jo viso savo biure.

- Leisk man pačiai pasirūpinti savo santuoka ir valandomis biure. Tačiau, regis, esi nenusiteikęs derėtis, tad pamiršk. Turiu darbo. Tau - metas namo, - Karla pasisuko į duris tikėdamasi, kad jis ją sustabdys. - Beje, gydytojas tau dirbti neleido.

Karla lėtai, tvirtai žengė prie durų. Ji galvojo stabtelėti ir dar kartą su tėčiu pasikalbėti, bet žinojo, kad jis puikiai mokėjo dėlioti figūras šachmatų lentoje. Ir iš karto užuosdavo, jei kas mėgindavo apgauti, todėl Karla turėjo būti atsargi. Tačiau tai nebuvo apgaulė. Jei jie susitars, ji turės ištekėti. Nuo minties jos nugarą nukrėtė drebulys. Tačiau dabar nebuvo tinkamas metas apie tai galvoti.

- Gerai, - jo patiklus balsas išdavė, kad ji laimėjo. - Trys mėnesiai.

Karla iš karto neatsisuko. Ji keletą akimirų

padvejojo taip, kaip tą daro tikri derybininkai. Nes, nepaisant to, kad buvo jos tėtis, visų pirmą jis verslininkas. Ir taip liks amžinai.

Karlai reikėjo laiko sudaryti strategiją, kaip atnaujinti restoranų tinklą. Ji jau apie tai kalbėjosi su įvairių skyrių vadovais. Tačiau pakeisti šimtus restoranų – užtruks.

Atsisukusi ištarė:

– Šeši mėnesiai, – tiek užtektų sukurti strategijai ir pradėti atnaujinti keletą restoranų. Užtektinai laiko, kad parodytų tėčiui, kaip tai paveiktų klientų srautą ir galų gale patį verslą. Tėčiui jau veliantis į tolesnes diskusijas, Karla jį pertraukė: – Šeši mėnesiai ir nė dienos mažiau, kitaip sandorio nebus. Ir turime tai įteisinti raštiškai.

Tėčio veidą papuošė šypsena.

– Vis dėlto turi dalelę manęs. Geras ėjimas. Tai kas tas laimingasis, už kurio ketini tekėti?

– Viskam savas laikas. Pirmiausia turime pasirašyti sutartį. Visa kita – vėliau.

Tik dabar Karla pajuto pečius užgulusią realybę. Ji išteka. Už kažkokio vyro, kurio nemylėjo. Prisivirė košės.

1

Po dviejų savaitių

- Vesk mane.

Sėdėdamas mažoje kavinėje, Veronos pakraštyje, Frankas Markelas net išsižiojo. Pamiršo, ką ketino pasakyti. Akivaizdu, kad blogai išgirdo. Nes buvo neįmanoma, kad Karla Falko jam ką tik pasipiršo.

Tačiau matė, kaip sujudėjo jos blizgios raudonos lūpos. Ir ištarė žodžius, kuriuos jis, matyt, ne taip suprato. Taip ir buvo. Svarstė, ką tiksliai ji norėjo pasakyti. Norėjo, kad ją neštų? Mestų? Niekas neskambėjo logiškai.

Frankas nurijo seiles.

- Atleisk, ką pasakei?

Karla nesišypsojo. Tiesą sakant, ji atrodė gana rimta, lyg kaip direktorė sėdėtų prie derybų stalo savo kabinete.

- Prašiau, kad mane vestum.

Vadinasi, išgirdo tinkamai. Ir nė negalėjo įsivaizduoti, kodėl ji jam piršosi.

Žinoma, jie puikiai praleido laiką kartu prieš porą savaitių vykusiose jo brolio vestuvėse prie Komo ežero. Karla buvo pamergė, jis -

vyriausiasis pabrolys, tačiau tai tik vienas smagus vakaras, kupinas juoko ir šokių. Galbūt jis ir siekė, kad vakaras nebūtų taip greitai pasibaigęs, tačiau Karla į jo intymumo troškimą reagavo šaltai. Tai kas privertė ją apsigalvoti?

Kitą savaitę po vestuvių jis pakvietė Karlą vakarienės. Ji dvejojo, tačiau Frankas sugebėjo įtikinti, kad tai tebus dalykiška verslo vakarienė. Be to, Karla jau kartą buvo jį atstūmusi. Ir jis nenorėtų to dar kartą patirti, kad ir kokia ši moteris jam patraukli ir kaip gundančiai blizgėjo jos lūpos. Frankas leido jai aiškiai suprasti, kad viskas, ko siekė, tebuvo abiem pusėms naudingas verslo sandoris.

Nors tai ir buvo vakarienė dviese, jis žodžio laikėsi. Išsakė priežastis, kodėl būtų protinga į šeimos restoranus grąžinti „Markelo prieskonius“. Karla prisipažino, kad tokių svarbių sprendimų priimti negalinti. Jos tėtis vis dar vadovavo įmonei ir galutinis žodis jo. Tačiau ji buvo smalsi ir sutiko peržiūrėti įmonės tikslus. Frankas žinojo, kad jei ji skaičiuose ir strategijose matys galimybę, priims tinkamiausią sprendimą. Jis bent jau gavo progą priėti prie Karlos tėčio, kai anksčiau tai nepavykdavo dėl senos nuoskaudos tarp jo ir Franko senelio.

Ir štai kur visa tai nuvedė prie staliuko

kavinėje. Gal kažko įpilta jam į gėrimą? Galbūt jis užmigo ir absoliučiai pamiršo apie jūdviejų aistringą naktį? Gal tai paaiškintų šį visiškai netikėtą Karlos pasiūlymą?

Ir vesti tikrai neketina. Nieku gyvu. Juk jis Markelas. O Markelams santuokoje baisiai nesisėkė. Bent jo tėvams.

Tačiau jaunėlis brolis neseniai susituokė ir ši šventė suvedė jį su Karla. Nuo to laiko jiedu vis atsiduria vienas kito akiratyje. O dabar, rodės, visas pasaulis pamažu verčiasi aukštin kojomis.

Frankas nurijo seiles ir ieškojo tinkamų žodžių.

– Kodėl nori ištekėti?

Jis tyčia šiame klausime nepaminėjo savęs. Galbūt ji tiesiog troško ištekėti ir jis pirmas pasitaikė po ranka.

Karla nudūrė žvilgsnį.

– Galbūt užsimojau šiek tiek per daug.

– Taip manai? – Frankas nutilo supratęs, kad jo klausimas privertė Karlą susiraukti. Dabar, kai pirminis šokis praėjęs, jis nekantravo išgirsti, ką ji turėjo galvoje.

Karla žaidė su šaukšteliu, gulinčiu lėkštelėje šalia arbatos puodelio.

– Tėtis serga.

- Girdėjau, kad jį ištikio širdies smūgis mano brolio vestuvių vakarą. Kaip jo sveikata?

- Gydytojai perspėjo, kad jei nesisaugos, nepadės gyventi lėčiau ir nesimaitins sveikai, nieko gero nebus.

- Kaip gaila, - Frankas ėmė suprasti šio netikėto pasiūlymo esmę. - Ir nori ištekėti, kad suteiktum jam laimės, jei kažkas vėliau nutiktų?

- Ne. Noriu ištekėti, kad jam daugiau nieko nenutiktų.

Frankas nenumanė, kuo jis čia dėtas. Kiek jam žinoma, Karlos tėtis neapkentė tiek jo, tiek visos jo šeimos.

- Bet tu, žinoma, turi vaikiną, už kurio žadi ištekėti.

- Jei turėčiau, manai, pirščiausi tau?

Gerai, jis pamėgins viską sudėlioti į vietas.

- Mudviejų šeimos viena kitos nekenčia, - papurtė galvą. - Tai prasta mintis.

Kadaise jo senelis ir Karlos tėtis buvo labai geri draugai. Kartu žaisdavo kortomis privačiame klube. Tačiau tėtis ėmė gerti ir lošti taip stipriai, kad rizikavo netekti visos restoranų imperijos. Suprasdamas, kad gali viską prarasti, Karlas Falkas lošdamas kortomis sukčiavo. Nuo tada vyrai nebendravo....